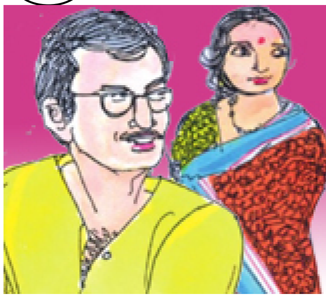

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ మాటలు వినడంతోనే ఆదిశేషూ, రామచంద్రా జానకి వంక ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

జరుగుతున్నదంతా బయాందోళనలతో చూస్తున్న పంకజానికి కూతురు మాటలు వినడంతోనే గుండెలమీదనుండి పెద్ద భ్రం దింపినట్లయింది. ఆనందంగా కూతురివంక చూస్తూ "ఎంత చల్లనిమాట అన్నావమ్మా" అంటూ జానకి బుగ్గలు పుణికి ముద్దు పెట్టుకుంది.

ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకున్న రామచంద్ర "జానకీ, తొందరపడి నిర్ణయం తీసుకోకు. ఒక్క సంవత్సరంలో ప్రపంచమేమీ తల్లకిందులయిపోదు" అన్నాడు వారిస్తున్నట్లుగా.

"లేదు బావా నేను బాగా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. బాచీకి ఇది క్రూషియల్ టైమ్. వాడి భవిష్యత్తుని నా సంతోషం కోసం బలిపెట్టలేను. నాకు మా తమ్ముడు హరిప్రసాద్ ఎంతో, వాడూ అంతే. ఇంకేం ఆలోచించకు. నేను మనస్ఫూర్తిగానే చెబుతున్నాను ఈ మాట" అంది జానకి.

వంటగదిలోకి వెళ్ళి పంచదార డబ్బా చేత్తో పట్టుకుని పంకజం "ఇంకేం ఆలోచించకుండా అందరూ నోరు తీపి చేసుకోండి" అంటూ అందరి చేతిలోనూ పంచదార వేసింది.

తనతో భర్త మాట మాత్రమైనా చెప్పకుండా ఇలా పెళ్ళి ఖాయం చేసుకొచ్చాడనే బాధ మచ్చుకైనా లేదు ఆమెలో. ఇంతలో హరిప్రసాద్ వచ్చాడు ఇంటికి. అందరూ పంచదార నోట్లో వేసుకోవడం చూసి "ఏమిటమ్మా విశేషం. అందరూ ఇంత హుషారుగా ఉన్నారు?" అనడిగాడు.

"మీ అక్క పెళ్ళిరా. వచ్చే నెల పదో తేదీన. ఏదీ నోరు పట్టు" అంటూ కొడుకు నోట్లో పంచదార వేసింది పంకజం.

"ఉత్తి పంచదారేనా, ఇంత మంచి కబురు చెప్పి. ఏం బావా, నాకు పార్టీ గ్రటా ఏం లేదా?" అనడిగాడు సంతోషంగా అందరివంకా చూస్తూ.

"ఎందుకు లేదు? సాయంత్రం మీ అక్కా నువ్వూ కలిసి జగదాంబాకి రండి. అందరం కలిసి సినిమా చూద్దాం" అన్నాడు రామచంద్ర.

"ఓ సినిమాకా? ఫెంటాస్టిక్. మరి బాచీ వస్తాడా?" అనడిగాడు హరిప్రసాద్ ఉత్సాహంగా.

"వాడూ నువ్వూ లేకుండా పార్టీ ఎలా జరుగుతుంది? వస్తాడులే" అన్నాడు రామచంద్ర.

"అయితే ఓ.కే" అన్నాడు హరిప్రసాద్ ఆనందంగా.

అందరితో చెప్పి రామచంద్ర వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్తూ, వెళ్తూ అతడు జానకివైపు ఎంతో అభిమానంగా చూస్తూ కళ్ళతోనే వీడ్కోలు తీసుకున్నాడు. మెరిసే కళ్ళతో అతడి వంక అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది జానకి.

అందరూ ఎవరిమానాన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక ఆదిశేషు మనసులో మథన మొదలైంది. కూతురు అన్నట్లు తను ఇంతకాలంగా భార్యకు సరైన ప్రాధాన్యత ఇవ్వలేదేమో అనిపించింది అతడికి మొదటిసారిగా అలా ఆలోచిస్తూ అక్కడే కూర్చుండిపోయాడు.

"ఏమిటండీ అలా ఉన్నారు. అంతా ఆనందంగా ముగిశాక?" అంది పంకజం వెలిగిపోతున్న ముఖంతో అక్కడికి వచ్చి అతడి పక్కన కూర్చుంటూ.

"ఏం లేదు పంకజం, నేను అనేక సందర్భాలలో నిన్ను చాలా బాధపెట్టాను. కానీ ఇందాక జానకి అన్నదగ్గరనుండి నా మనసు అదోలా అయిపోయింది. ఇన్నాళ్ళూ నేను నిన్ను ఇంత బాధపెట్టానా? కానీ పంకజం, నేను ఏదీ కావాలని చేయలేదు. నాకు తెలియకుండానే అలా జరిగిపోయింది. జానకి అన్నట్లు నా చదువూ, వివేకం నీ విషయంలో ఏమయ్యాయో అర్థంకాలేదు. కానీ ఈరోజు జానకి పెళ్ళి నిశ్చయం మాత్రం అనుకోకుండా జరిగిపోయింది. మీ అన్నయ్య శంకరం బాధ చూడలేక అప్పటికప్పుడు అలా చేశానేకానీ నిన్ను కించపరచాలని కాదు. ఏది ఏమైన నీతో చెప్పకుండా ఇలా చెయ్యడం తప్పే. మరోసారి ఇలా జరగనివ్వను" అంటూ భార్య చెయ్యిపట్టుకున్నాడు ఆదిశేషు.

"ఛ, మనలో మనకి మన్నింపులేమిటి? ఆ మాత్రం నేను అర్థం చేసుకోగలను లెండి. మీరు అమ్మాయి మాటలు మనసులో పెట్టుకుని బాధపడకండి. మనం తలపెట్టింది శుభకార్యం. లేనిపోని ఆలోచనలతో మనసు పాడుచేసుకోవద్దు" అంది పంకజం ఓదార్పుగా.

"లేదు పంకజం. అమ్మాయి ఈ రోజు అలా అనేవరకూ నాకు తోచనేలేదు. నేను నిన్ను సరిగ్గా పట్టించుకోలేదన్న విషయం. ఇన్నాళ్ళూ నాకు తోచినట్లు చేసుకుంటూ పోయానేగానీ ఏనాడూ ఏ మంచి చెడులు నీతో చర్చించలేదు. ఇది సరైంది కాదని కూడా నాకు అనిపించలేదు ఇంతవరకూ. కానీ ఇక మీదట ఏది చేసినా మనిద్దరం కలిసే చేద్దాం" అన్నాడు ఆదిశేషు ప్రేమగా భార్యవంక చూస్తూ.

ఇంతలో "నాన్నా" అంటూ వచ్చింది జానకి అక్కడికి.

"ఏంటమ్మా?" అన్నాడు ఆదిశేషు కూతురువంక చూస్తూ.

"సారీ నాన్నా! ఈ రోజు మీ మనసు చాలా నొప్పించాను. చదువుకోవాలనే ఆశ చంపుకోలేక ఏదేదో అనేశాను" అంది జానకి తలవంచుకుని.

"సారీ ఎందుకమ్మా? నువ్వన్నది ఉన్నమాటే కదా! ఆ క్షణంలో నువ్వలా అన్నందుకు నాకు చాలా కోపం వచ్చింది. కానీ ఆలోచించాక నువ్వన్న ప్రతి అక్షరం యదార్థమే అనిపించింది. ఒక విధంగా నువ్వు నాకు చాలా ఉపకారం చేశావు. పాపం ఇన్నాళ్ళూ మీ అమ్మని నేను చాలా నొప్పించాను" అన్నాడు ఆదిశేషు డగ్గుకత్తితో.

"అయినా సరే నేనలా అని ఉండవలసింది కాదు. అయాం వెరీసారీ నాన్నా" అంటూ ఆదిశేషు పాదాలు అందుకోబోయింది జానకి కన్నీళ్ళు జాలువారుతుండగా.

"అరే ఏంటమ్మా ఇది? నువ్వలా అన్నందుకు నాకు ఏ బాధాలేదు. నా చిట్టితల్లికి మంచేదో, చెడేదో తెలుసుకోగలిగిన వివేకం ఉందని చాలా గర్విస్తున్నాను. ఆడదిక్కులేని ఆ ఇంటికి వెళ్తున్న నువ్వు ఇంత చిన్న వయసులో ఆ బరువు బాధ్యతలను ఎలా నిభాయించుకోగలవా అని ఇన్నాళ్ళూ మథనపడ్డాను. కానీ ఇవాళ్టితో ఆ బెంగ తీరిపోయింది. మన హరినీ, బాచీని ఒక్కలాగే భావించిన నీ వివేకాన్ని చూశాక నాకింక ఏ చింతా మిగలలేదు" అంటూ కూతుర్ని దగ్గరకు లాక్కుని పక్కన కూర్చోపెట్టుకుని తల నిమిరాడు ఆదిశేషు.

తమ్ముడ్ని తీసుకుని సినిమాహాలు దగ్గరకు వెళ్ళింది జానకి.

వాళ్ళకోసమే ఎదురుచూస్తున్న రామచంద్ర, భాస్కర్ వాళ్ళని చూడడంతోనే ఉత్సాహంగా దగ్గరకు వచ్చారు.

భాస్కర్ కళ్ళు మెరుస్తూండగా అభిమానంగా జానకి దగ్గరకు వచ్చి "థాంక్స్ వదినా" అన్నాడు.

"థాంక్స్ ఎందుకు బాచీ సినిమాకి రావడం కూడా గొప్పేనా?" అంది జానకి తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ.

"కాదు. నాకోసం నువ్వు చదువు మానేశావు కదా అందుకు" అన్నాడు భాస్కర్ మరింత అభిమానంగా చూస్తూ.

"ఎవరు చెప్పారు నీకలా మీ అన్నయ్యేనా?" అంది జానకి చిరుకోపంగా రామచంద్ర వంక చూస్తు.

"అమ్మో, నేనేంకాదు" అంటూ నమస్కారం పెట్టేశాడు రామచంద్ర.

"అన్నయ్యనేం అనకు వదినా నాకిదంతా నాన్నగారే చెప్పారు. నాకోసం నీ ఫ్యూచర్ త్యాగం చేశావు కనుక. దాన్ని నిలబెట్టుకునేందుకు నేను బాగా చదవాలని చెప్పారు" అన్నాడు భాస్కర్.

"పిచ్చి బాచీ. అదేం లేదు కానీ, అర్థలేని ఆలోచనలతో మనసు పాడుచేసుకోకుండా హ్యాపీగా ఉండు" అంటూ భాస్కర్ తల నిమిరింది జానకి.

తల్లిలేని భాస్కర్ అంటే ఆమెకు మొదటినుండీ ఎంతో వాత్సల్యం. వయసులో వాళ్ళిద్దరికీ పెద్ద తేడా లేకపోయినా తన తమ్ముడు హరిప్రసాద్‌లాగే అతడిని ఎంతో అభిమానంగా చూస్తుంది.

అక్కచెల్లెళ్ళెవరూ లేని భాస్కర్ జానకిలోనే తల్లినీ, తోడునూ చూసుకుంటాడు.

టికెట్సు ముందుగానే తీసివుంచడం వలన నలుగురూ హాల్లోకి నడిచారు.

ఇంటర్‌వెల్‌లో భాస్కర్, హరిప్రసాద్ స్నాక్స్ తెచ్చేందుకు బయటకు వెళ్ళాక అంది జానకి.

"సారీ బావా, నిన్నీ రోజు చాలా నొప్పించాను. మా నోట్లోనుంచి మాట రాకుండానే తమ్ముడికీ, నాకూ అన్నీ అమర్చిపెట్టే నాన్నగారు ఒకోసారి చాలా రిజిడ్‌గా బిహేవ్ చేస్తారు. తనమాటే శాసనంలా చెలామణీ కావాలంటారు. ఎదుటివాళ్ళ ఫీలింగ్స్‌కి ఏమాత్రం ప్రాధాన్యత ఇవ్వరు. ఈ రోజు జరిగిందదే దాంతో చిరాకు వచ్చేసింది నాకు. అందుకే అలా"

అంటున్న జానకి మాటలను మధ్యలోనే కట్ చేశాడు రామచంద్ర.

"ఇట్స్. ఓ.కె ఇందులో ఎవర్నీ తప్పుపట్టే పనిలేదు. చిన్న కమ్యూనికేషన్ గేప్ అంతే. అయినా నీ మనసేమిటో నాకు తెలియదా?" అంటూ ఆమె చేతిని మృదువుగా నొక్కి వదిలాడు.

"థేంక్స్ బావా. నీలా అర్థం చేసుకునే వ్యక్తి నా జీవన సహచరుడిగా రావడం నా అదృష్టంగా భావిస్తున్నాను. నేను చాలా కుటుంబాలలోని జంటలను చూశాను. తమ లైఫ్ పార్టనర్‌కి ఉండడానికో ఇల్లు, కట్టుకునేందుకు, పెట్టుకునేందుకు చీరలు, నగలు కొనిచ్చేస్తే బాధ్యత తీరిపోతుందనుకుంటారే తప్ప ఆడదాని మనసులో ఏముందో తొంగిచూసే ప్రయత్నం చేయరు. అంతకంటే ఇంకేమీ అక్కరలేదనే అనుకుంటారు.

కానీ ఒకరికోసం ఒకరు అనే భావన ఎంత భరోసాని, తృప్తిని ఇస్తుందో గమనించరు. అలాంటి నమ్మకాన్ని, భరోసాని మగవాడు ఆడదానికి కల్పిస్తే ఆ సంసారం స్వర్గతుల్యం కాదా? కానీ ఇవన్నీ సినిమాల్లోనూ, నవలల్లోనూ చూసేందుకు, చదివేందుకు బాగుంటాయని అంటాడు మా విశాల పిన్ని భర్త.

అదే మనిషి సినిమాల్లో అలాంటి సన్నివేశాలను చూసి చాలా ఎంజాయ్ చేస్తాడు. చాలా భావుకత్వంతో మాట్లాడతాడు. మనుష్యుల మధ్య రిలేషన్స్ అంటే అలా ఉండాలి అంటూ కానీ, వాస్తవ జీవితంలో తన దగ్గరకు వచ్చేసరికి దాన్ని ఏమాత్రం ఆ చరణలో పెట్టడు.

బావా! నాకు ఏ సిరిసంపదల మీదా ఆశలు లేవు. నేను కోరుకునేది నిండైన నీ ప్రేమానురాగాలను. నువ్వు అలాంటి తృప్తినీ, భరోసాను నాకివ్వగలవా?" అంది జానకి అతడి చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని.

"ష్యూర్ జానకీ! నీ నమ్మకాన్ని నేను ఏనాడూ వమ్ము చెయ్యను. ఎందుకంటే అందులో ఆనందాన్ని పొందేది నీవొక్కదానివే కాదు, నేను కూడా అందులో భాగస్వామినే కదా! ఈనాటి ఈ ఆనందానుభూతులే మనకి ముసలితనంలో మధురస్మృతులుగా మిగులుతాయి. అవి మన శేషజీవితానికి టానిక్‌లా పనిచేసి ఆరోగ్యంగా ఆనందంగా మిగతా జీవితాన్ని గడిపేలా చేస్తాయి" అన్నాడు రామచంద్ర మెల్లగా.

"థాంక్యూ" అంటూ అతడి చేతిని అందుకుని పెదవులకు ఆనించుకుంది జానకి.

ఆయాచితంగా దొరికిన ఆ చిన్నముద్దుతో అతడి మనసు ఆనందతరంగితమైంది.

"థాంక్స్ నేనే చెప్పాలి. కోరకుండానే ఇంత మధురమైన బహుమతి ఇచ్చావు కదా. మరి తిరిగి బాకీ తీర్చవద్దా?" అంటూ ఆమె వైపుకు వంగాడు రామచంద్ర.

"ఛ, ఫో" అని జానకి అంటూండగా చేతిలో చిప్స్ పాకెట్స్‌తోనూ, డ్రింక్ బాటిల్స్‌తోనూ భాస్కర్ హరిప్రసాద్ వచ్చారక్కడికి.

వాళ్ళను చూడడంతోనే ఇద్దరూ బుద్ధిమంతుల్లా సర్దుకుని కూర్చున్నారు.

జానకీ రామచంద్రల పెళ్ళి నిరాడంబరంగా జరిగిపోయింది.

పంకజం కూతుర్ని అత్తవారింట్లో దిగవిడిచి వస్తూ, "జానకీ అన్నీ తెలిసినదానివి. నీకు ప్రత్యేకించి ఏదీ చెప్పవలసిన అవసరం లేదనే అనుకుంటున్నాను. అయితే ఒక్కటి మావయ్యను మీ నాన్నలాగానూ, బాచీని నీ తమ్ముడు హరిలాగానూ చూసుకో, చాలు. అలాగే నీ కాళ్ళమీద నీవు నిలబడే ప్రయత్నం చేయి. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నీ వ్యక్తిత్వాన్ని నీవు వదులుకోకు. ఈ విషయంలో ఒకసారి రాజీపడితే, జీవితాంతం రాజీపడవలసి వస్తుంది.

అమ్మ ఏమిటి ఇలా చెప్తోంది అని ఆశ్చర్యపోతున్నావా? నేను ఎదుర్కొన్న ఇబ్బందులేవీ నీ జీవితంలో పునరావృతం కాకూడదనే చెప్తున్నాను" అంది.

అంతవరకూ తల్లికి స్వంత అభిప్రాయం అంటూ ఏదీ లేదనుకున్న జానకి ఆ మాటలు విని ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఏమిటే అలా చూస్తావు. అమ్మేంటి ఇలా మాట్లాడుతోంది అనుకుంటున్నావా? ఏ తల్లయినా తాను ఎన్ని ఇబ్బందులు పడినా, భరిస్తుంది. పిల్లలు సుఖంగా ఉండాలని కోరుకుంటుంది. నేనూ అంతే. మంచి పేరుకోసమో, నలుగురూ ఏమైనా అనుకుంటారనో, త్యాగమనుకునో, మంచితనం అనుకునో చిన్న చిన్న సరదాలను కూడా వాయిదా వేస్తూ నా జీవితంలో చాలా కోల్పోయాను. అలాంటి పరిస్థితి నీకు రాకూడదనే నా నా ఉద్దేశ్యం. వస్తాను, నాన్నగారు బయట వెయిట్ చేస్తున్నారు" అంటూ పంకజం వీధివాకిలి వైపు నడిచింది.

తల్లిదండ్రులను గుమ్మం వరకూ వెళ్ళి సాగనంపి కనుమరుగయ్యేవరకూ అలా చూస్తూండిపోయింది జానకి.

కోడలు అలా గుమ్మంలోనో ఉండిపోవడం చూసి "అమ్మా జానకీ" అంటూ పిలిచాడు శంకర్రావు.

ఆ పిలుపుతో ఉలిక్కిపడిన జానకి, "ఏమిటి మావయ్యా" అంటూ అతడి దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"ఏంలేదమ్మా అమ్మా నాన్నా వెళ్ళిపోయారని దిగులుపడుతున్నావా?" అన్నాడు లాలనగా.

"అబ్బే అదేంలేదు మావయ్యా ఊరికే అలా నుంచున్నాను" అంది సిగ్గుపడుతున్నట్లుగా.

"నాకు తెలుసమ్మా. కొత్తగా పెళ్ళయిన ఏ ఆడపిల్లయినా అత్తవారింటికి వచ్చిన కొత్తలో ఈ పరిస్థితిని ఎదుర్కోవలసిందే అయినా ఇదేమైనా నీకు పరాయి ఇల్లా? చిన్నప్పటి నుండీ ఆడిపాడిన ఇల్లేకదా" అన్నాడు శంకర్రావు అభిమానంగా చూస్తూ.

"దిగులని కాదుగానీ, వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక ఏదో వెల్తిగా అనిపించింది అంతే. సరే మావయ్యా కొంచెం కాఫీగానీ, టీగానీ తెమ్మంటారా?" అనడిగింది జానకి.

"వద్దమ్మా. నేను ఉదయం ఒకసారి కాఫీ, సాయంత్రం ఒకసారి టీ తాగుతాను అంతే. ఎక్కువసార్లు అలవాటు లేదు" అన్నాడు నవ్వేస్తూ.

"సరే మావయ్యా వెళ్తాను" అంటూ కదిలిందక్కడనుండి జానకి.

"వెళ్దువులే కూర్చోమ్మా. మాట్లాడాలి నీతో. ఏంలేదు ఉద్యోగం చేయాలని ఉందని రామంతో చెప్పావట. ఇంట్లో ఉన్న పని చాలకనా? ఇంకా ఉద్యోగం చేయాలనుకుంటున్నావు?" అనడిగాడు శంకర్రావు.

"ఇదికూడా పెద్దపనేనా మావయ్యా. ఉదయమే బావకూ, బాచీకి బాక్సులు కట్టడంతో వంటపని అయిపోతోంది. ఆ పైన ఉదయం నుండి సాయంత్రందాకా ఇక పనేముంటుంది. ఖాళీయే కదా. అందుకనే ఏదైనా చేద్దామనుకుంటున్నాను" అంది జానకి మెల్లగా.

"అలా ఇంటా బయటా శ్రమపడితే ఎంత కష్టమమ్మా. అంతగా టైమ్ పాస్ కావాలంటే మీ అత్తయ్యలాగా, అమ్మలాగా, ఏ కుట్లో అల్లికలో చేసుకోవచ్చుకదా" అన్నాడు.

"కుట్లూ, అల్లికల పట్ల నాకంత ఆసక్తి లేదు మావయ్యా. మొదటినుండీ నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడాలనే యాంబిషన్‌తో ఉన్నాను. ఇప్పుడిలా కేవలం ఇంటిపనికే పరిమితమై బ్రతకాలంటే నావల్లకాదు" అంది జానకి తన అభిప్రాయాన్ని స్పష్టం చేస్తూ.

"నీ అభిప్రాయంతో నేను ఏకీభవించలేనమ్మా. ఉద్యోగం చేసి సంపాదిస్తేనే, సంపాదించినట్లా? హౌస్ వైఫ్‌గా ఉన్నవాళ్ళకి ఏ సంపాదనా లేనట్లేనా? వాళ్ళు చేసే శ్రమకు ఖరీదు కడితే మొగవాడు సంపాదించి తెచ్చి ఆమెకిచ్చేది ఏమూలకూ సరిపోదని నా ఉద్దేశ్యం. ఇంట్లో ఉండే స్త్రీని వంటింటికుందేలని చాలా తేలిగ్గా అనేస్తూ ఉంటారు. నాకైతే ఆమెలోమంచి అడ్మినిస్ట్రేటర్ కనిపిస్తుంది. ఇల్లు నడపడంలో స్త్రీకున్న తెలివితేటలూ, ప్రణాళికాబద్దవైఖరీ మగవాడికి ఎక్కడిది? భర్తా పిల్లలకూ కమ్మగా వండిపెట్టడమే కాదు. పిల్లలకు తొలిగురువై మంచిచెడుల విచక్షణా జ్ఞానాన్ని నేర్పుతుంది. గృహాన్ని స్వర్గసీమగా మార్చే బహుముఖ ప్రజ్ఞాశాలి స్త్రీ.

అందుకు ఉదాహరణలు మీ అమ్మా, అత్తయ్యలే. మనవి మధ్య తరగతి కుటుంబాలు. మీ నాన్నా, నేనూ సంపాదించి తెస్తే ఆ కాస్త సొమ్మునీ ఎంతో సమర్ధవంతంగా ఖర్చుచేసి ఎవరికీ ఏ లోటూ రాకుండా చూసుకుంటూ వచ్చారు. ఉండడానికి చిన్నదో పెద్దదో ఇల్లు అమర్చుకున్నాం. ఇప్పుడు మనం హాయిగానే ఉన్నాం కదా! ఇంకెందుకు అనవసరంగా కష్టపడటం?" అన్నాడు శంకర్రావు నచ్చచెపుతున్నట్లుగా.

"మీరన్నది నేనేదీ కాదనలేను మామయ్యా. అమ్మకీ, అత్తయ్యకీ ఉద్యోగం చేసే అవకాశం లేదు కనుక ఉన్నదానిలోనే పొదుపుగా గడుపుకున్నారు. అయినా మా చిన్ననాటి జీవనప్రమాణాలు, అవసరాలూ చాలా పరిమితంగా ఉండేవి కనుక అప్పుడు ఎంత తక్కువ ఆదాయం వచ్చినా సరిపోయేది కాదు, సర్దుకుపోయేవారు, కానీ ఇప్పుడలా కాదు. అవసరాలు పెరిగాయి. రోజురోజుకీ చుక్కలంటుతున్న ధరలతో ఆదాయాలు పోటీపడలేక మధ్యతరగతి జీవితాలు కొట్టుమిట్టాడుతున్నాయి ఇలాగే ఉంటే మాకు మీరందించిన కనీస సౌకర్యాలను కూడా మా తరువాత జనరేషన్‌కి మేము అందించలేము మావయ్యా. అందుకే నేనేదైనా చేయాలనుకుంటున్నాను."

తాను చెప్పినదంతా శ్రద్ధగా విని కోడలు తన మాటలను కాదనకుండానే పరిస్థితులను వివరించిన తీరు తనను కన్విన్స్ చేసిన విధానం అతడికెంతో నచ్చింది.

అందుకే నవ్వుతూ "సరేనమ్మా. నీకెలా నచ్చితే అలా చెయ్యి. కాకపోతే నా బాధంతా ఒకటే చిన్నపిల్లవు ఇంటా బయటా చాకిరీ చేసి అలిసిపోతావని. కొత్తగా పెళ్ళి చేసుకున్న మీరు ఏ సరదాలూ లేకుండా ఇలా కష్టపడటం ఏమిటనే నా ఉద్దేశ్యం" అన్నాడు శంకర్రావు.

"మీరలాంటి ఆలోచనలేమీ మనసులో పెట్టుకోకండి మావయ్యా. నేను చేయగలిగితేనే చేస్తాను. శక్తికి మించి ఏమీ చేయను. సరేనా?" అంది జానకి హామీ ఇస్తున్నట్లుగా.

శంకర్రావు సరేనన్నట్లుగా తలాడించాడు.

ఆ రాత్రి రామచంద్రను అడిగింది జానకి. "ఏం బావా, నేను ఉద్యోగం చేయాలనుకుంటున్నానని మావయ్యతో చెప్పావా నువ్వు. ఆయన పెద్ద క్లాసు పీకారు నాకు"

"నువ్వు మాత్రం ఏం తక్కువ తిన్నావట. ఆయనకు ఎదురు క్లాసు పీకావట కదా" అన్నాడు రామచంద్ర మందహాసంతో.

"ఈ మాట ఆయన నీకు ఎప్పుడు చెప్పారు బావా?" అంది జానకి ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"ఎప్పుడు చేప్తేనేంలే. ఆయన నిన్నెంత మెచ్చుకున్నారో తెలుసా? నా కోడలు ఎంత తెలివైందిరా. నేను చెప్పినదానికి గంగిరెద్దులా తల ఊపకుండా ఎంత తార్కికంగా మాట్లాడిందనుకున్నావు అంటూ ఒకటే పొగిడేశారు నిన్ను" అన్నాడు రామచంద్ర.

"అవును కదా మరి నాకేదైనా ఉద్యోగం చూడొచ్చుకదా నువ్వు" అంది జానకి గారంగా అతడి భుజం మీద తలవాల్చి.

"బాగుంది. ఉద్యోగాలు రెడీమేడ్‌గా ఎప్పుడంటే అప్పుడు దొరుకుతాయా? ప్రయత్నం చేద్దాంలే. ఏదో ఒకటి దొరక్కపోదు" అన్నాడు రామచంద్ర అనునయంగా.

ఆ కాస్త భరోసాకే ఎంతో పొంగిపోయింది జానకి.

అయితే అనుకున్నంత తేలిగ్గా జానకికి ఉద్యోగమేదీ దొరకలేదు.

చివరికి ఏ.టి కాలేజీలో ఫిఫ్త్‌క్లాస్‌కి ఇంగ్లీష్ టీచర్‌గా ఉద్యోగం దొరికింది. జీతం వెయ్యిరూపాయలు. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు వెళ్ళి సాయంత్రం అయిదుగంటలకు ఇంటికి వచ్చేది. ఎంతో ఉత్సాహంగా ఆ ఉద్యోగంలో చేరిపోయింది జానకి.

అయితే జానకి అనుకున్నంత సులువుగా అయిపోలేదు. ఇంటిపనులన్నీ తెములుచ్చుకుని ఉరుకులు, పరుగులు మీద స్కూలుకు వెళ్ళిరావడం తిరిగి ఇంటికి వచ్చాక ఇంటిపనులు చక్కబెట్టుకోవడం చాలా కష్టంగానే అనిపించేది.

ఆ పైన పిల్లలు రాసిన ఎసైన్‌మెంట్స్, స్లిప్ టెస్టులు దిద్దేసరికి రాత్రి పదిగంటలు దాటేది. అలసిపోయిన జానకి తెలియకుండానే నిద్రలోకి జారుకునేది. భార్య కష్టం కళ్ళారా చూస్తున్నా ఏమాత్రం సహాయం చేయలేని అసహాయపరిస్థితి రామచంద్రది.

అతడు భార్య లంచ్ బాక్స్ కట్టిచ్చినా, మానినా టంచన్‌గా ఉదయం ఏడుగంటలకు ఇంటినుండి బయలుదేరవలసి వచ్చేది. ఎందుకంటే అతడు రోజు చిట్టివలస వెళ్ళిరావాలి. ప్రయాణానికే అతడికి రోజూ రానూపోనూ రెండు గంటల టైము పడుతుంది. ఆపైన బస్సుల కోసం పడిగాపులు తప్పనిసరి. రామచంద్ర ముందుగా బయలుదేరితే తప్ప ఇన్‌టైములో స్కూలుకి చేరుకోలేకపోయేవాడు. తిరిగి సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చాక టెంత్ క్లాసు చదువుతున్న భాస్కర్‌ని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని అర్థంకానివి చెప్పేవాడు. స్కూలు నుండి తెచ్చుకున్న పిల్లల స్లిప్ టెస్టులు వగైరాలు దిద్దడంతో అతడికీ ఊపిరాడని పరిస్థితే.

అలా ఆ కొత్త జంట ముద్దుమురిపాలకు కొంత అవరోధం కలిగింది.

కొడుకూ, కోడలూ పడుతున్న కష్టం చూసి శంకర్రావు మనసు బాధతో మూలిగేది. కానీ ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత అతడిది.

నెలరోజుల క్రితం చదువుకోసం హోరాహోరీగా పోట్లాడిన జానకి, పెళ్ళయ్యాక చదువు మాటను పూర్తిగా పక్కన పెట్టింది. ఇంటి బాధ్యతల్లో పూర్తిగా మునిగిపోయింది. తిరిగి ఈరోజు భాస్కర్ మాటలు చదువుకోవాలనే ఆసక్తి రేకెత్తించాయి ఆమెలో. ఆలోచిస్తూనే పనులు చేసుకోసాగింది.

బయటకు వెళ్ళిన రామచంద్ర ఇంటికి వచ్చాడు.

వస్తూనే "పనిమీద అటుగా వెళ్ళాను కదా. దారేకదా అని మీ ఇంటికి కూడా వెళ్ళాను జానకీ. ఇదిగో ఈ వడియాలు, అప్పడాలు నీకిమ్మని అత్తయ్య ఇచ్చింది. మనం అటు రావడం మానేశామని చాలా నిష్టూరమాడారు ఇద్దరూ" అంటూ జానకి చేతికి తన చేతిలోని పాకెట్ ఇచ్చాడు.

"అవునా! నువ్వు వెళతానంటే నేనుకూడా వచ్చేదాన్ని కదా. పోన్లే అమ్మా నాన్నా బాగున్నారా? హరి ఇంట్లో ఉన్నాడా?" అనడిగింది జానకి.

"చెప్పానుకదా, అనుకోకుండా వెళ్ళానని. అంతా బానే వున్నారు. మీ తమ్ముడయితే నీ గురించి ఒకటే అడగడం. శెలవేకదా, రావచ్చుకదోయ్ అటు అంటే 'వస్తాలెండి' అంటేడేగానీ కదలడే" అన్నాడు రామచంద్ర నవ్వుతూ.

"వాడికి నువ్వంటే కొంచెం బెరుకులే బావా, అందుకే రాడు. పోన్లే బావున్నారు కదా. అన్నం పెడతాను రా" అంది జానకి కంచాలు కడిగిపెడుతూ.

"నాన్నగారూ, బాచీ తినేశారా?" అనడిగాడు రామచంద్ర కంచం ముందు కూర్చుంటూ.

"ఆ ఇప్పుడే తిని లేచారు" అంది జానకి అన్నం వడ్డిస్తూ.

అన్నం తింటుండగా "భాస్కర్ ఈ ఉద్యోగం మానేసి నన్ను ఎం.ఏకి కట్టమంటున్నాడు" అంది జానకి.

"మంచి ఆలోచనే. ఎదుగూ బొదుగూలేని ఆ జీతం కోసం రోజూ అంత కష్టపడే బదులు రెండేళ్ళు శ్రమపడి నీ క్వాలిఫికేషన్ పెంచుకుంటే ఏ కాలేజీలోనైనా ట్యూటర్‌గా చేరవచ్చు. మంచి జీతం కూడా వస్తుంది" అన్నాడు రామచంద్ర ఉత్సాహంగా.

"అవును, నాకు కూడా అదే మంచిదనిపించింది. ఎలాగైనా మన బాచీ చాలా తెలివైనవాడు. ఉన్నట్లుండి ఎంత మంచి సలహా ఇచ్చాడో చూడు" అంది జానకి అభిమానంగా.

"లేదులే తనమూలంగా నీ చదువు ఆగిపోయిందని వాడు చాలా గిల్టీగా ఫీలవుతున్నాడు. నువ్విలా చేస్తే వాడికి చాలా హ్యాపీగా ఉంటుంది" అన్నాడు రమచంద్ర.

శంకర్రావు కూడా జానకి నిర్ణయం విని చాలా సంతోషించాడు. జానకి పనిచేస్తున్న స్కూలువాళ్ళు మిడిల్ ఇయర్‌లో మానేస్తే పిల్లలు ఇబ్బంది పడతారని రిక్వెస్టు చేయడంతో జానకి సరేనంది. ఇలా సంవత్సరం మధ్యలో హడీబడీగా చదువు ప్రారంభించడం కంటే వచ్చే సంవత్సరం చదువుతేనే బాగుంటుంది అని రామచంద్ర సలహా ఇచ్చాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments